

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 88.496 van 29 juni 2000
in de zaak A. 89.003/VII-20.325.**

In zake : advocaat Ivo VALGAEREN,
in zijn hoedanigheid van curator van de n.v.
MEYLAERS STAF in faillissement,
die woonplaats kiest bij
advocaat K. GEELEN,
kantoor houdende te HASSELT,
Gouverneur Roppesingel 131

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat J. BERGÉ,
kantoor houdende te LEUVEN,
Naamsestraat 39, bus 1.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat advocaat Ivo VALGAEREN, in zijn hoedanigheid van curator van de n.v. MEYLAERS STAF in faillissement, op 17 januari 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 17 november 1999 van Ir. F. WAMBACQ, afdelingshoofd van de afdeling milieuvergunningen, waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van 4 oktober 1999 van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest houdende het opleggen van de verplichting tot het uitvoeren van een bodemsaneringsproject met betrekking tot een terrein gelegen aan de Europalaan 43 te Overpelt, onontvankelijk wordt verklaard;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

VII-20.325-1/5

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 7 april 2000
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 mei 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad R.
STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I.
DEDECKER die, loco advocaat K. GEELEN verschijnt voor de
verzoekende partij, en van advocaat J. BERGÉ, die
verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2,
van de gecoördineerde wetten op de Raad van State
slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan
worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige
middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de
aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de
onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden
beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan
berokkenen;

2.1. Overwegende, wat de tweede schorsingsvoorwaarde betreft, dat de verzoekende partij aanvoert dat, nu ingevolge het bestreden besluit geen uitspraak zal worden gedaan over de argumenten die zij in haar beroepschrift tegen de beslissing van OVAM had aangevoerd, deze beslissing niet meer zal kunnen worden "hervormd", zodat het perceel definitief zal worden beschouwd als zijnde belast met een ernstige bodemverontreiniging, dat het betrokken perceel onoverdraagbaar is geworden omdat de kosten voor het uitvoeren van het bodemsaneringsproject en het stellen van de nodige financiële zekerheden niet gedragen kunnen worden door de failliete boedel omdat het bedoelde onroerend goed het enige actieve bestanddeel is uit het faillissement, dat de verzoekende partij als curator zijn wettelijke opdracht niet kan vervullen omdat de activa niet onmiddellijk kunnen worden gerealiseerd waardoor de belangen van de schuldeisers niet adequaat kunnen worden behartigd en de afsluiting van het faillissement met verscheidene jaren zal worden uitgesteld en, ten slotte, dat de verplichting tot bodemsanering en de kosten die daaraan verbonden zijn potentiële kopers zal afschrikken;

2.2. Overwegende dat de desbetreffende schorsingsvoorwaarde niet is vervuld om de volgende redenen :

2.2.1. Het feit dat door de bestreden onontvankelijkverklaring van het beroep van de verzoeker diens argumenten niet beantwoord zijn maakt op zichzelf geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel uit.

2.2.2. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, wordt door het bestreden besluit de overdracht van het betrokken onroerend goed niet onmogelijk gemaakt.

De verwerende partij verwijst in dit verband terecht naar artikel 40, § 1 en § 1bis, van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering, dat, onder bepaalde voorwaarden, de mogelijkheid voorziet dat de verplichtingen van de overdrager worden vervuld door de verwerver.

Het feit dat de verkoop van het betrokken onroerend goed wordt bemoeilijkt of tegen ongunstiger voorwaarden zal moeten gebeuren, impliceert bovendien niet dat de curator verhinderd wordt de hem door de wet opgedragen verplichtingen als curator te vervullen.

Er wordt ook niet aangevoerd, noch a fortiori concreet aangetoond, dat zelfs indien ten gevolge van het bestreden besluit geen kopers voor het goed zouden opdagen, één of meerdere van de schuldeisers van de failliete boedel daardoor meer dan een niet moeilijk te herstellen financieel nadeel ondergaan;

3. Overwegende dat de vaststelling dat aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan, volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op negenentwintig juni tweeduizend,
door:

de H. R. STEVENS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A. WIJNANTS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

R. STEVENS.